

Павло Дума
КИЇВ-ЗМІЇВ:
Принцип рівноваги

Роман



Київ

УДК 821.161

Д44

Усі права застережено. Копіювання,
сканування, запис на електронні носії
і тому подібне будь-якої частини видан-
ня заборонено

Дима Павло

Д44 Київ-Зміїв. Принцип рівноваги : роман / П. Дима. – Київ :
Видавництво Ліра-К, 2026. – 496 с.
ISBN 978-617-8800-35-2

Детективна агенція «Кассіопея» має спіймати ренегата, що пограбував потяг, і заплутаний слід заведе до Інферналії, а згодом ще глибше. Янсен Стороженко візьметься шукати давнього ворога і буде змушений зазирнути до найпотаємніших закутків старого Києва, аби схрестити меч з чотирма вершниками Апокаліпсиса.

На додачу доля заведе його у містичні землі Троєщини, де здавна мешкали святі ченці, відьми та химородники усіх мастей.

Київ 19-го сторіччя – небезпечне місто.

УДК 821.161

ISBN 978-617-8800-35-2

© Дима П.К., 2026

© Видавництво Ліра-К, 2026

Частина IV

ПРИНЦИП РІВНОВАГИ



Сила надії



Їхав степом відьмак, глядить: кругом все чорне, трава попалена, а серед попелу зміїний слід веде. Поїхав до села, а солтис просе:

*– Убий Змія, бо людей краде, села палить.
– Уб'ю, – каже відьмак, – але дайте торбу грошей. За так не візьмуся.*

Зібрали селяни гроші, віддали, що мали, а відьмак взяв меч і пішов у поле, аж тут як налетів вітер, завив і закрутив. Та вдарив його відьмак чарівним знаком, і став перед ним Змій-Волос, глянув злим оком, питає:

*– Чом завадив мені і чиниш супротив?
– А ти чого поля палиш? – питає відьмак. – Гуляй де-інде, то людська земля.*



– Не піду, бо серед них є багато охочих до ворожби. Навчу тоді й піду.

– То мене навчи, зміїна порода.

– Дай-но перевірю твою міць руки.

Кинувся Змій на відьмака, билися вони два дні, поламали ліс і обсипали яри. Попід ранок притис відьмак Змія до каменя й каже:

– То як моя рука, моє серце відьмаче?

– Твоя рука тверда, наче криця, – шепоче Змій, – та не знайдеш спокою до скону віку, бо прокляну тебе, аби серед людей не жив.

Сказав гад і зник, а відьмак посумнішав, не бачив ані сонячного тепла, ані зелені гаїв, не чув солов'їного співу. І пішов світом шукати свою правду, аби збути зміїний прокльон.

Отак було, так буде і так має бути, – то я кажу, шановні, дід Хилько, якого дурисвіти всілякі Хвальком прозвали.

У воді біля берега стояв Шлембик.

Малий големчик видивлявся піскарів і раків, бо тіньовик-кепкун надував його, казав: коли сонечко пригріє, то раки самі лізуть на берег. Шлембик стояв і чекав, трохи нудився, бо компанія гарно відпочивала без нього.

Пан Закревський вивіз «Кассіопею» на вакації.

Для розваг та відпочинку було обрано Труханів острів – царину зелені й піску, яка з давніх часів витягнулася поміж високим правим і пласким лівим берегами Дніпра. Звідси кияни та гості столиці мали нагоду помилуватися золотими банями Лаври та Покровського монастиря, осягнути велич інженерної думки, що створила Ланцюговий міст з міцними «биками»-опорами, і загубитися поглядом у густо забудованому Подолі з його фабричними трубами.

За останнє сторіччя Київ шалено розрісся.

Доки Гумбельт шукав по кущах ліщину, марив думкою зробити вудку й упіймати пудову дніпровську щуку, Еліта сиділа у плетеному кріслі і пила чай з бісквітами, які подав ма-



жордом Крістоф. Стефанія ховалася під парасолькою, бо вважала засмагу ознакою селян, а пан Юрій менторським тоном розповідав про маєток Половецької княжни Олени, дружини Святослава, що колись жила на острові.

– У битві на річці Желянь, що на Борщагівщині, два дракони Вилохвіст і Лісовир допомогли русинам зупинити кочовиків-куманів. Тоді хан Тугоркан уклав мир із князем, віддавши за нього свою доньку Олену.

Всі вже звикли до непроханих лекцій.

Антиной жбурляв камінці у воду.

Шлембик забризкався, доки ловив жабу.

Крістоф приніс Стефанії грушевий лимонад.

Дніпровським плесом сунув пароплав «Славу́та», а над водою кружляв жовтоногий мартин, що видивлявся рибу. Повз берег плив довбанкою бакенщик Северин і перевіряв ліхтарі-бакени, аби баржі вночі не втратили фарватер.

На правому березі хлопці розвантажували херсонські кавуни, і вітер доносив їхні веселі вигуки.

Гном виліз із кущів з довгим пагоном ліщини, взявся сотати цупку нитку з мішковини, мурмотів собі, як утре ніс тутешнім рибалкам зі своєю щукою, радо всміхався. За ним на берег вийшли двоє хмільних дядьків із тутешнього поселення водників, один розповідав:

– Петро-шаповал зробив войту капелюха з виверки, а той каже: «Бідова моя голова, повсякчас про горіхи мрію». Зметив, ага? Він, як та виверка, горіхи шукав!..

Гульвіси надихнулися, як побачили пишну компанію та ошатний стіл з питвом і наїдками. Сила надії спалахнула в їхніх очах, та марно. Закревський поглянув на гуляк і вони, мов по команді, почимчикували назад у чагарник.

Елітаверде ігнорувала гостей, пила чай та спостерігала за змаганнями київського яхт-клубу Максимовича – вітер надував вітрила стрімких човнів. Стефанія відмежувалася і читала «Інститутку» Марка Вовчка.

Закревський запропонував Антиною нову європейську розвагу – бадмінтон. Тіньовик з недовірою поставився до вола́на з пір'ям, але вирішив спробувати.



За вербами почулося важке кректання. Трольша Белінда витягла на берег суху березу, підійшла ближче.

– Гілок не було. Я надибала цей кожінь. Молода панна Сі-жінга воліла жозвести багаття, то я пжинесла джова.

– Джова – це добже! – Антиной відбивав волан. – Аби ти мені так догоджала, то я б на тобі оженився.

Белінда розгубилася, впустила березу.

– Мені дядько Товсь не дошволить, вождь клану.

Тіньовик бігав по піску, кепкував:

– Бач, доля стала на заваді нашого кохання.

Прийшов Шлембик, став зачарований новою грою.

– Як ви наполягаєте, то я попитаю, – Белінда взялася ламати гілки, аж тріски летіли. – Він добжий, коли ситий, а я вмю кужіпку в глині смажити, як він любить.

Стефанія відклала книжку, прокоментувала:

– О, то ми скоро погуляємо на весіллі.

Еліта пирснула, Гумбельт розреготався.

Големчик пішов до Стефанії просити печива.

За деревами у тіньочку сидів Янсен, слухав, як тіньовик відбрехувався, казав, що не готовий стати на рушника, бо обіцяв святому Пантелеймону здійснити тридцять трійко звияжних подвигів. Та ніхто йому не вірив.

Трольша поділилася, що на острові збудували стапелі пароплавства та паровий млин, де борошно меле бісовська сила. Закревський посміявся, додав, що німецькі інженери привчили містян до пляжної культури.

– А без них кияни б досі по кущах ховалися.

Янсен звик до інтелектуальних ескапад Закревського, відпочивав, але до команди не вийшов – сидів під деревом, бо на сонці голова паморочилася. Тіло досі не відновилося після ініціації в ущелині Вія, і Стефанія підбирала чоловіку трави, але підступна слабкість катувала вдень і відпускала вночі. Тоді Янсен почувався добре.

– Ти досі вивчаєш той Вовчий камінь?

Під вербою сиділа Сірінга, майструвала щось із гілочок, перев'язувала їх червоною ниткою, а всередину поклала пташиний череп. За своєю новою звичкою дівчина носила чор-



ний капелюшок з густою вуаллю, закривала обличчя, наче медіум. А над її плечем палахкотів блакитний вогник, він з'являвся, коли Сірі чаклувала.

– Він – безодня, ти не зрозумієш.

Детектив меланхолічно кивнув.

– Що він робить? Демонструє майбутнє?

– Не кажи дурниць, Янсене, майбутнє бачу я, а камінь дає силу піти шляхами видінь аж на десять кроків.

– Як це?

– Я дивлюся наслідки кожного рішення, а тоді роблю новий вибір і він має свої варіанти... а далі ще і ще.

– Складно.

– Казала ж – ти не зрозумієш. Ніхто мене не розуміє, – дівчинка сопіла, закінчила крутити лозу, зробила клітку, і череп гойдався всередині. – Знаєш, що це?

– Ятір?.. Рибу ловитимеш?

– Дурниці, це ловець душ. Упіймаю твою душу в себе і не відпущу, – провидиця підняла клітку вище. – Я знаю, де на мене чекають мої вороги, і переплету їхні долі так, аби не завадили жити.

– Ти справді так можеш?

– Ні... але я вчуся... ти не зрозумієш.

Детектив кивнув. Усі вже звикли до нової моди Сірінги акцентуватися на нерозумінні, на дистанції, що розділила людей і юну провидицю, хазяйку Вовчого каменю. Янсену те боліло, здавалося, що дівчинка навмисно шпиняє його через власний тягар непростой долі.

«Натомість вона припинила лякати Аврору майбутнім, зосередилась на власному шляху, зазирає у нього днями, аж важко відволікти, – чоловік ліниво міркував, бо сонечко таки припікало, занурюючи у важке марево. – Аби я бачив майбутнє, то не брав би силу клятого Вія».

Насправді Янсен хитрував, йому подобалася свобода, яку дарувала нічна прохолода. Тіло оживало й набиралося шаленої, молоді сили й спритності, вуха всотували дрібні звуки, а очі гарно бачили у півночі. Полювання на покрутів, поганців, дводушників і злодіїв стало за гру. Часом навіть Бабай не

встигав за ним – Стороженко сам дивувався новій швидкості, а «Кассіопея» мовчки тішилася.

– Ти боїшся мене? – Сірі глянула на нього крізь вуаль. – Я змінилася, знаю, стала дорослішою.

Він подивився на неї з ніжністю.

– Я знав, що так буде, Сірі, хоч я і не пророк. Ти вже не та маленька дівчинка, яку я захищав від дракона.

– Аксель не бажав мені зла, – ельфійка фиркнула.

– Він забував, що тобі було дванадцять...

– А тепер тринадцять, я вже доросла!

– Ага, казав вовк до теля: ходімо разом до кроля.

Дівчинка пирснула, любила народні приказки.

Янсен не квапився сперечатися, не мав сил, тож просто дивився, як Сірінга малює над кліткою магичні знаки, знав, що то – грізна зброя, не жартики.

– Якою б ти не стала, я завжди пам'ятатиму маленьку мовчазну дівчину, що стояла в «Кассіопеї» біля пораненого ругару і не боялася Стефиних запитань.

Сірі кивала, згадуючи той момент.

– Як давно це було, Янсене.

– Давно... рік тому, у липні.

Детектив сам не вірив, що колись міг не знати Сірінгу. Усе, що сталося за цей час: допомога Акселю, боротьба з Електрою, пошуки драугра, авантюри акторки Азалії, гра Іту-Ілу та шалений Вайтанга – склалися разом, немов так і мало бути. «Від метеликів до багряної зірки Зельвінга, – Янсен згадав свій магичний шлях. – Невже я колись не хотів чаклувати?.. Аж важко повірити».

– Ти підеш далі? – Сірінга ховала очі за вуаллю.

– Що саме маєш на увазі?

– Просто відповідай.

– Піду... – Янсен відчув хвилювання, немов торкнувся свого страху. – Вже знаю, що не зможу інакше. Життя саме поведе вперед, аби я опанував призначення.

Сірі захлюпала носом, хутко витерла сльози.

– Мені так шкода себе, Янсене... і шкода тебе.

Чоловік не здивувався, знав, що її лякає майбутнє.



– Ти вже розповідала про мої іспити, про кров, про те, як втратиш мене і мандруватимеш світом, що більший за наш земний. І я призвичаївся до такого майбутнього.

– Тепер я бачу його детальніше, – провидиця витерла очі. – Мені так шкода, Янсене... ти втратиш друзів.

«Цей удар витримати важко, – чоловік не подав виду. – Я вже втратив Люціана, Христя обрала іншу команду... Хто наступний – Гумбельт, Еліта, Антиной?.. Важко жити, коли знаєш повороти долі, важко не втратити силу надії».

Сірі висякалася у шовкову хусточку.

Десь далеко вдарила сторожова гармата.

Відзначила дванадцяту годину, налякавши дівчину.

– І гармати битимуть, і містяни тікатимуть, – віщунка витерла носа. – А ти стоятимеш на охороні своєї землі, бо ти – Стороженко, сторож кордонів, воїн-захисник.

Янсен не знав, як на те реагувати, тому мовчав.

Блакитний вогонь над плечем ельфійки спалахнув раз-другий, а тоді над галявиною випірнула незвідки розлога темна хмара. Дівчинка підхопилася, виставила перед собою сплетену клітку, тупнула ногою:

– Linne au! Ni'm vamme ruceo tye, móre fea¹!

– Я – твоє минуле, тобі не відкараскатися від мене, – голос із хмари прохрипотів: – Покорися мені.

Янсен уже звівся на ноги, шкодував, що не взяв меча, та намалював перед собою дві руни: Райдо і Кеназ.

Темна хмара пручалася, та сила клітки затягувала її до себе і певний час здавалося, що Сірінга впорається, та раптом щось гримнуло – дух розірвав пута й відкинув провидицю. Янсен підхопив її, поклав на траву, став на захист, забувши про втому, і кинув грізно:

– Кажи, що ти таке? Чом її переслідуєш?

– Я – сила, що надала їй життя.

– Брешеш.

– Я – минуле, що таїть загадки.

¹ (ельф.) Забирайся геть! Я тебе не боюсь, темна душа!

– Тут вірю, та раджу – май мудрість і відступи.
– Вона – моя.
– А дзуськи тобі, – Янсен уже знав, що буде далі, хоч і не був провидцем, бо з-за кущів вийшла зла Стефанія.
– Хай би тебе шляк трафив, – чаклунка бачила темну хмару й зібрала руки разом. Невидима сила здавила гостя і закрутила в шаленому вирі. – Забирайся туди, звідки виліз і сиди там тисячу років!

Жінка читала формули.

А згодом жбурнула блискавицю.

Темна хмара скуйовдилася й луснула.

Зникла, немов і не було. Повіялося грозою.

– Сірі? – Закревський підбіг до вихованиці. – Як ти?

– Добре, дядьку, тільки не шарпайте так, бо макітра гуде.

Той дух напрочуд міцний... вам того не зрозуміти.

Янсен усміхнувся через силу: «Підлітки завжди уперті».

На галявину вибігла Белінда з ломакою.

– Де той дух? Дайте я йому довбешку жозіб'ю!

– Він уже полетів геть, – Антиной заспокоїв голема, на якого через вибух напала гикавка.

– Пог-ганець, пог-ганець.

Сірінга обійняла малого, притисла до себе.

По Дніпру плив пароплав Адама Гінтовта, віз гостей до ресторану «Ермітаж». Порядна публіка на палубі слухала вальси Штрауса, плекала надію на добрий відпочинок.

Уві сні Янсен знову бачив себе у подобі чорношкірого конунга з рунами на плечі і важким мечем у руці, та цього разу його супротивником був темний демон із десятком довгих рук, що ховався під брилами і стрімко нападав, але не міг вразити воїна. Бій тривав довго.

Врешті-решт чоловік припер ворога до землі, глянув у потворне обличчя, де замість носа була діра, а замість рота – зміїна пащека. Хтось штурхав Янсена в спину.

– Любий, прокинься, вони їдять фіранки!..

Чоловік не одразу зрозумів, хто кого їсть.



«Я ж переміг демона, ми в безпеці, – він розплющив очі. – Отакої!.. Усе навколо мерехтить вогнем».

Палаючі метелики й справді обсіли вікна, штори, пахло димом, де-не-де вже запалали шпалери. Стефа підхопилася і закрутила над ними закляття стихії води – блакитна імла накрила вікно, огорнула стіни.

Янсен тужно замислився: «Як це сталося?»

– Ти знову з кимось бився уві сні? – чаклунка оцінила збитки, знайшла попечений гребінець, плями на комоді. – Янсене, твоя магічна сила зростає... Звісно, це тішить твоє Его, та мені геть не смішно. Маєш навчитися керувати нею, інакше ми приречені спати по черзі. Розумієш?

– Розумію, – русокосий кивнув.

Але він не знав, як це зробити.

– Вибач... Я куплю нові фіранки.

Стефа глянула на нього і розреготалася.

– Я ніколи не уявляла, що спатиму з чаклуном, магом, що знає всілякі штуки. Дівчата в Інституті часом ділилися своїм досвідом і фантазіями, де нема місця християнським ідеалам... Але ти, милий, вкотре мене дивуєш. У тобі росте міць, котру важко класифікувати, – дружина лягла поруч, поклала йому руку на груди. – Ти не волхв, не ворожбит, не двожилый козак із їхньою відданістю Сварогу... Ким ти став, Янсене? Мені лячно й цікаво водночас.

– Я щось інше, чого ще не було.

Крижанівська тихенько пирснула.

– Не вигадуй, милий, все вже було... чаклунський світ веде відлік з часів Ассирії та Вавілону. Головне, правильно класифікувати, і все стане зрозуміло.

«Якби ж то це принесло полегшення, – Янсен не хотів говорити про вимоги Вія повернутися до нього наприкінці життєвого шляху. – Це засмутить Стефу. Я сам все вирішу, позбавлюся цього прокляття».

– Ти – втілення хаосу, любий, але мені подобається... Хто б знав! Ти – химородник, мольфар, тобі не пасуватиме академічна магія, годі й вчити. Ти – сільський відьмак, що самотужки опанував силу і грається.



«Аби ж то самотужки. Все не так».

– Колись ти знайдеш джерело ефіру, інтерференцію сил, центр... навчишся ним керувати і зрозумієш принцип рівноваги. А допоки шукай вчителя. Магістри Капітулу не допоможуть тобі, у Трибунал навіть не потикайся – мають заарештувати, а Жовтій раді ти не цікавий.

– Приємно чути, дякую.

Крижанівська усміхнулася.

– Не дратуйся, рішення прийде з часом.

Янсен відчув, як у тіло повернулася бадьорість.

– Піду поп'ю води.

– Спи.

– Не хочу. Я відновився.

– Ти пив еліксир? Я додала пасифлору.

– То он чого мене весь день хилило в сон.

Дружина тепло обіймала його.

– Спи. Або поцілуй мене.

Звісно, він обрав поцілунок.

Шлембик бігав навколо стола, звук, що пані Осика дає йому шматок яєшні та сиру, аби не заважав накривати на стіл. Сніданок для мешканців її пансіону складався з трьох страв: каша, яєшня, гриби. Тереза Іванівна на тому зналася і сушила, мариновала, солила білі гриби, грузді, маслюки, лисички та гливи; опеньки віртуозно смажила в сметані, а трутовики, що ростуть на деревах, варила та подавала до бульби з часником і лавром.

– О, невимовна краса! – до сніданку вийшла пані Ада, акторка, що орендувала кімнати у пані Осики. – Сніданок, як у «Континенталь»! Я давала там сольний виступ. Шкода, що пан Люціан назавжди полишив нас... Як кажуть актори – «*gôle joué, fin du jeu*¹».

Янсен невизначено кивнув.

Стефа ніяк не відреагувала, не вірила у сольні виступи по готелях і вважала пані Аделаїду нетямною.

¹ (франц.) Роль зіграно, кінець вистави.



На першому поверсі гучно ляснули двері.

Хтось привітався із Гумбельтом, Янсен упізнав голос.

– Добрий день у хату! – за хвилину на другий поверх здійнявся Гудзь Кривоніс, горбоносий козак із патлатим чубом, двожилий син Хортиці. – Сіли снідати, посполити? А я вже пів міста оббіг, спіймав марвіхера, що у баби Попудихи вкрав чотирьох свиней, і начубив жевжика, який малював червонці, викрив банду єретиків-христопродавців...

– Моншер! Я прошу – зупиніться, – Аделаїда встала з-за столу. – Тут храм Елевтерія, ми зібралися, аби смакувати дарами Божими, а ви псуєте цю чудову атмосферу.

Акторка демонстративно вийшла з вітальні.

– Що це з нею?.. – Гудзь розгубився.

– Не зважайте, сідайте, – Стефа ігнорувала акторські вибрики і сентименти. – Повернеться, як зголодніє.

Янсен кивнув, насипав козаку каші.

Того не треба було вмовляти двічі.

Гість переповів останні новини: люди налякані через анатомічний театр університету, вигадують казна що, ніби студенти ріжуть безхатків і ховають по підвалах, а відьми топлять їхній жир, аби наліпити чорних свічок на радість Сатані. Ще пліткували про професора Хижняка, котрий завів соромицький кабінет, де показує студентам голих жінок, а ще білоцерківська віщунка Перетятиха, як побачила гас, то провістила, що потече ся палаюча кров землі і спалить місто, і врятуються тридцять три сім'ї, а інші загинуть.

Янсен фиркав, Стефанія усміхалася.

Гудзь прокоментував хід розслідування:

– Професора ми знайшли і розпитали на предмет тої соромицької кімнати. З'ясувалося, що він де надібав копії «Народження Венери» Боттічеллі та «Олімпію» Мане. Нам те мистецтво, як Сірку – барабан. Хай висить, але скромних людей не зваблює, бо університет сплять.

– Мені більше до смаку «Спляча Венера» Джорджоне, – Стефу забавляли такі історії.

– Венера нехай спить, а я маю до Янсена пропозицію, – козак витер чорний вус. – У селі Троєщина завелася одна єхид-



на, що дурить людей, обкрадає сади й комори, їсть усе, що де-не-де вирросло. Маєш її упіймати.

– Хай Антиной їде, він впорається, – детектив не мав бажання мандрувати селами.

– Для тіньовика я маю іншу роботу – проситиму, аби перестрів василіска й скрутив йому в'язи, бо взявся гад до порохів складів лазити, сердюків лякати.

– Тоді хай Гумбельт їдуть із Елітою до Троєщини, їм та східна буде за забавку, – Янсен глянув на Стефанію, яка мовчки спостерігала за бесідою. – І Белінду візьмуть, нехай вчить нашу справу, буде нагода.

– Гном із тим здоровилом, хай Бог простить, не знаю – то він чи вона, мені вкрай потрібні на Деміївці. Завівся там купідон клятий, як не стрільне, то в чоловіка поцілить, – Гудзь аж скривився, як згадав.

– Ну то й добре, – Крижанівська усміхнулася. – Буде на Деміївці палке кохання, жінкам на радість.

– Аби ж то! – крикнув гість. – Гад тільки по чоловіках і стріляє, а хлопці тоді один за одним бігають. Як би в нього хто стріли забрав і по сраці дав, я б красно дякував.

Янсен засміявся, уявляючи ту картину.

– А звідки купідон узявся? З Греції прилетів?

– Та один дуринда, чаклун Марк Слободин, заклався на срібну гривню, що оживить купідона з Андріївської. Їх там добре наліплено, як живі. А воно вийшло гидке, хитре і мстиве, як кляте потерча. Люд простий страждає.

– Гумбельт впорається, – Стефанія солодко мружила очі, розважалася. – У нього теж є чарівний лук – Сашко.

Стороженко фиркнув, але кивнув.

– То чом саме я маю їхати на Троєщину?.. Хіба немає дво-
жильних козаків, аби східну вколошки?

Гудзь і тут мав аргументи:

– Моя добра подруга, пані Каплиця, наших чубатих за версту почує і назад розверне, дарма, що дво-
жильні. Вона відьма із породи білих знахарок, які на Троєщині здавна живуть, людей лікують. А ти – хлопець тямущий, порядний, знайдеш спільну мову. Еге ж?



– Еге ж? – Стефанія кепкувала, глянула на Янсена. – А на додачу запитаєш у тої пані Копиці, як силу приборкати, бо інакше хату спалиш, усіх попечеш. Гаразд?

– Гаразд, – детектив не розповідав Стефі про свої сни, де пані Каплиця вже двічі рятувала його.

«Вочевидь, то непросте співпадіння. Мабуть, прийшов час іти в науку до відьми, – русокосий непомітно зітхнув, допив чай. – Хтозна, може підкаже мені, як позбутися того прокляття, що Вій наклав».

– Гаразд, поїду, кажи, що знаєте про єхидну.

Стефанія поставилася до нового завдання з цікавістю: розповідала Янсену про дрекавців і вихтів, що крадуть їжу, розпитала, хто така пані Каплиця, зібрала цілу батарею еліксирів та мазей.

– Ось рудий трунок, аби гарно почувався. Тут фіалка, череда, біла чемериця, заманиха і чага. Як назвеш?

– «Фейрі», – Янсен збирав зброю.

– А тут зелена склянка, що зменшить запаморочення. Містить звіробій, кропиву, деревій, золототисячник, цикорій, рудку, подорожник і бруньки берези. Вигадай назву.

– «Лісовик».

Чаклунка дістала пляшку з фіолетовою сумішшю.

– А це зілля експериментальне. Пий, коли геть скрута настане, чув? Бойовий збір. Зірочник зменшує біль, арніка, грицики і каперці зменшують кровотечу, айр покращує зір, шавлія та гуньба додає сил.

– Назву «Женцем», – русокосий витяг із комори обладунки, в яких повернувся з Вайтанги: бригантину зі шкіри і клепок, наруч і наплічник. Зважив, чи варто брати, тоді закрутив у мішок, пообіцяв собі зібрати добру броню, аби не лячно було зустріти якогось монстра.

– Ось кладу у шкатулу і гляди не сплутай, – Стефанія поставила пляшечки у маленьку скриньку й прошепотіла закляття, аби склянки не побилися. – Багато не пий.

